

POEZIJA

Milan Dekleva

Panični človek

Anaksimander o skladnosti sveta

Skladnost sveta počiva na protislovju človeka.
Skladnost človeka počiva na protislovju sveta.
Človek ni svet: kakšno protislovje!
Človek je svet: kakšna skladnost!

Anaksimander o dostopnosti spoznanj

Anaksimander pravi, da so človekovemu
spoznanju dostopne le posledice, ne pa tudi
vzroki stvari. Tako meni, da je:

... posledica življenja smrt,
medtem ko vzrok življenja ostaja
popolna neznanka.

Anaksimander v tej zvezi dodaja, da je najskrivnostnejše
bitje sveta

... sveže oplojena ženska, saj je vonj
moškega ne bo zapustil devet luninih
premen.

Anaksimander samoselec

Najmlajši bog mi je sinoči stopil iz ušesa.
 V kratkem zrenju sem zamenjal večnost za nemir.
 Postal sem samoselec. Skrbno ždim v brezkrvju smisla.
 Čakam, da vse, kar imam rad, zaleže v moje sanje.

Potem – morda že jutri? – najljubšemu bom stopil
 iz ušesa.

Anaksimandrov aksiom popolnosti

Stvari padajo v nasprotno smer
 od svoje rasti: zakon navpičja.
 Gibanje pripada neskončnosti,
 mirovanje končnosti: zakon vodoravja.
 Misel se misli iz spomina: zakon kroženja.
 Človek vstaja v prihodnost,
 vstopa v sedanost,
 lega v preteklost: zakon navzkrižja.
 Pomlajenje sveta je v njegovem zastaranju:
 aksiom popolnosti.

Anaksimandrovo vprašanje pesnjenju

Lepota ne napreduje.
 Samomorilka je, stopicajoča v zanki svoje zamisli.
 Svetloba je, čemeča v zrklju slepcev.
 Pesem ne napreduje.
 Kako naj bo pot k modrosti nekaj, kar je modrost
 zapustilo
 s svojim rojstvom?

Anaksimandrov paradoks stalnosti

Orač v sopari sveže brazde:
kakšna samozavest, rano spremeniti
v posteljo ploditve!

Sejalec v tišini zrnja:
kolikšno tveganje, znova preskusiti
uravnovešeno silo svetlobe in teme!

Anaksimander odšteva

Pet čutil za eno srce.
Štiri strani neba za eno zemljo.
Tri razsežnosti za en prostor.
Dve bitji za enega otroka.
Eno življenje za eno smrt.
Nobene besede za brezkraino, ki združuje
srce, zemljo, prostor, otroka in smrt.

Anaksimander sanja

Petelin, ovadah svetlobe, mi je odnesel glavo
in jo zapustil reki.
Sršen, sončev posvojenec, me je pičil v senco
in jo spremenil v roso.
Vran, ogljeni smoter ognja, mi je razvezal popek
in me pretočil v naježenost neba.

Bil sem buden.
Naježeno telo brez sence je brezglavo žalovalo.
Medtem sta se reka in nebo srečala v rosi.